

„Gyertek hozzám mindnyájan, akik elfáradtatok, s akik terhet hordoztok – én megkönnyítlek titeket.” (Mt 11, 28)

Elfáradtatok és terhet hordoztok. E szavak olyan emberek alakját idézik, akik valamilyen koloncot viselnek életük folyamán: férfiak és nők, fiatalok, gyerekek és idősek, akik azt remélik, hogy eljön a nap, amikor megszabadulhatnak ezektől a nyomasztó terhektől.

Máté evangéliumának ebben a részletében Jézus magához hív bennünket: „Gyertek hozzám...”

Összegyűlt körülötte a tömeg, hogy lássák és hallgassák őt: sokan egyszerű és szegény, kevésbé tanult emberek voltak, nem is tudták megismerni és betartani koruk bonyolult vallási előírásait. Ezen felül rájuk rótták a Római Birodalom adóterheit is, amit gyakran lehetetlenség volt teljesíteni. Bajban voltak, és azt keresték, hogy ki kínál nekik ennél jobb életet.

Jézus a tanítása során különleges figyelmet fordított rájuk és azokra, akiket a társadalom bűnösnek tartott és kiközösített. Azt szerette volna, hogy mindenki megértse és befogadja a legfontosabb törvényt, amely utat nyit az Atya házába: a szeretet parancsát. Isten ugyanis föltárja csodáit az egyszerű és nyitott szívű emberek előtt.

Jézus bennünket is hív, hogy odamenjünk hozzá. Kinyilvánította, hogy Ő Isten látható arca, a Szeretet-Istené, aki végtelenül szeret minket úgy, ahogy vagyunk, képességeinkkel és korlátainkkal, törekvéseinkkel és kudarcainkkal együtt. Arra hív, hogy bízzunk a „törvényében”, amely nem fog teherként ránk nehezédeni, hanem édes és könnyű iga lesz, és örömmel tölti el a szívünket, ha megéljük. Odaadást kér, hogy ne forduljunk önmagunkba, hanem nap mint nap ajándékozzuk oda magunkat egyre teljesebben a többieknek.

„Gyertek hozzám mindnyájan, akik elfáradtatok, s akik terhet hordoztok – én megkönnyítlek titeket.”

Jézus ígéretet is tesz: „... én megkönnyítlek titeket.”

Hogyan? Mindenekelőtt jelenlétével, mert egyre határozottabban és mélyebben jelen van bennünk, ha őt választjuk, mint biztos kapaszkodót az életünkben. Rendkívüli fénnel világítja meg hétköznapi lépteinket, és nehéz körülmények között is segít fölfedeznünk az élet értelmét. És ha elkezdünk úgy szeretni, ahogy Jézus, akkor a szeretetben teljes szabadságot találunk, és erőt a továbbiakhoz, mert Isten élete tör utat bennünk.

Chiara Lubich így ír: *„[A keresztény] nem érdemli meg a keresztény nevet, ha nincs benne állandó készség arra, hogy szeressen. Jézus összes parancsolatát ugyanis ez az egy foglalja össze: az Isten és a felebarát iránti szeretet. A felebarátban pedig Jézust kell látnunk és szeretnünk.*

A szeretet nem pusztán szentimentalizmus, hanem élet, mely testvéreink, főként a mellettünk élők szolgálatában konkretizálódik: az apró, legjelentéktelenebbnek tűnő szolgálatokban.

Charles de Foucauld ezt mondja: *»Ha az ember szeret valakit, valóságosan a másikban él; a szeretet által benne lakik, benne él. Többé nem önmagában él, hanem elszakad énjétől, és önmagán kívül létezik.« És e szeretet által hatol belénk az Ő fénye; Jézusé, aki megígérte: »Aki szeret engem..., annak kinyilatkoztatom magam.«*
A szeretet a fény
forrása: ha szeretünk, jobban megértjük Istent, aki a szeretet.”

Fogadjuk el Jézus meghívását, menjünk oda hozzá és ismerjük fel, hogy Ő a béke és a remény forrása számunkra!

Fogadjuk meg a „parancsát”, és hozzá hasonlóan mi is törekedjünk a szeretetre a nap folyamán adódó különböző körülmények között a családban, a plébánián, a munkahelyen: ha megbántanak, bocsássunk meg, építsünk inkább hidakat a falak helyett, és álljunk szolgálatára azoknak, akikre terhek nehezednek.

Így fölfedezhetjük, hogy ez a „törvény” nem lehúz, hanem szárnyakat ad, hogy a magasban repüljünk.

Letizia Magri

forrás: *fokolare.hu*